

[Erlendsson.]

sen, hvorimod andre ikke skal beskattes. Der udbetales til skattepligtige modtagere et større beløb, som skal bruges til at betale skat med, og som derfor går tilbage til Den røde Bygning, mens ikke-skattepligtige får et mindre beløb, som de altså får lov til at beholde, og dertil spares for de spekulationer og den møj og det besvær, som de andre får pålagt, fordi den skattepligtige bundgrænse i Danmark er sat alt for lavt.

Jeg sagde, at efter den nugældende ordning er de foreslåede forhøjelser sikkert fornuftige og tiltrængte, men naturligvis vil vi gerne se, hvad der videre kan fremkomme af bemærkninger til lovforslagene i udvalget, inden vi tager endelig stilling.

At vi ønsker en anden ordning for pensionister, kan der vel ikke være tvivl om for dem, der har mindste kendskab til vort program, at vi arbejder på, at pensionerne forhøjes og administrationen forenkles. Flest muligt af de skatte kroner, der anvendes i socialektoren, skal benyttes til direkte fordele for de medborgere, som lovgivningen ønsker at hjælpe. Derfor bør reglerne indrettes sådan, at der sker en drastisk reduktion i de mange millioner kr., som under den nuværende ordning anvendes til administration i videste forstand. Samtidig skal de sociale ydelser forhøjes i takt med samfundets stigende velstand, og grundlaget for en sådan politik er en høj produktion og ikke gold administration.

Når det gælder en så let afgrænselig befolkningsgruppe som folkepensionisterne, må udbetalinger med nutidens edb-teknik kunne forenkles ganske væsentligt. Inden for den budgetramme, som fremskridtspartiet har fremlagt som sit valggrundlag, vil der til hver pensionist kunne udbetales godt 18.000 kr. på årsbasis, og vi mener, at dette beløb skal være ens for alle uanset ægtestand, om modtagerne er enlige eller eventuelt lever papirløst. Der skal ikke være fradrag i pensionerne for de mennesker, som i den arbejdsaktive alder har lagt penge op til deres gamle dage, og i takt med den stigende velstand, som vi trods alt tror på vil fortsætte, skal pensionerne stadig have en sådan størrelse, at ingen pensionist af økonomiske grunde skal føle sig sat uden for det samfund, han lever i.

Det er en kendsgerning, at antallet af tildelte førtidspensioner og invalidepensioner i de senere år har vist stadig stigende tendens. Dette forklares ofte ved, at arbejdsstress gør flere syge, at erhvervene ikke vil beskæftige folk, der ikke har 100 pct. erhvervsevne, at arbejdskammerater ikke ønsker de ældre med under akkorderne og flere lignende forklaringer. Men det har dog sikkert også en ikke ringe betydning, at jo flere der får disse pensioner, jo flere ønsker dem. Når naboen står af, vækker det til eftertanke.

Indkomstskattens størrelse, der gør opsparring meget vanskelig for ikke at sige uigennemførlig for de allerfleste, bidrager ligeledes til, at mennesker på et tidligere tidspunkt end før opgiver at nå de mål, de egentlig havde sat sig, og i stedet søger ind under den kollektive sikkerhed.

Under finanslovdebatten blev de psykologiske virkninger af det prisstop, som regeringen foreslog og fik gennemført, flere gange fremhævet. Hvis man er utilfreds med, at antallet af nytilmeldte invalide- og førtidspensionister stadig stiger, må man ikke se bort fra, at dette også er et forhold, der kan have sin psykologiske forklaring. Ethvert menneske har en individuel tærskelværdi eller brudgrænse over for modgang, sygdom, bekymringer, svækkelse og andre besværligheder, økonomiske eller af anden art. Ved at pensionerne gennem de senere år heldigvis stadig er blevet forbedret, vil stadig flere hurtigere nå det punkt, hvor viljen til personlig indsats er faldet til tærskelværdien eller til brudgrænsen og går over i sin modsætning, tilskyndelsen til at søge kollektiv sikkerhed. Der er derfor ingen tvivl om, at tilgangen til disse pensionsordninger kunne bremses ved nedskæringer i de sociale ydelsesbeløb, men det er ikke den løsning, vi fra fremskridtspartiet vil pege på.

Den rigtige løsning må være gennemførelse af fremskridtspartiets forslag om indkomstskattens afskaffelse, hvorved egen erhvervsindsats belønnes og resulterer i en styrkelse af den enkeltes vilje til at holde sig i gang og længst muligt selv klare sine problemer, først og fremmest til glæde for ham selv. Men indtil det kan gennemføres, som er den bedste løsning, vil vi naturligvis være